

Nụ Cười Xứ Nẫu

Phan Trang Hy

Yêu người, yêu đời, yêu Thiên Chúa như vẫn thấm vào máu thịt của Nhiên. Cô luôn nghĩ về những vần thơ của Hàn Mặc Tử. Đọc thơ Hàn, Nhiên như tìm lại chút ký ức ngày xưa khi cô học sư phạm ở Quy Nhơn. Giờ tóc cô không còn mượt mà như xưa, chỉ có nỗi nhớ về mái trường thân yêu trên những sợi còn chút đen đọng lại.

Ngồi trầm ngâm bên ly cà phê, một mình Nhiên đối diện với chút đắng, chút ngọt, chút quyến luyến quá đỗi nên thơ. Cô đối diện với những vần thơ của Hàn. Tập thơ trên tay cô đã cũ, nhưng cô vẫn thấy những dòng thơ vẫn chảy như máu trong người. Tập thơ là vật kỷ niệm của Tân, người bạn học cùng lớp, "người yêu" của cô. Nói là người yêu vì tự đáy

lòng Nhiên ngày ấy cứ nhắc như vậy. Không biết có phải là tình yêu không? Chỉ biết rằng, không thấy mặt nhau là cô buồn buồn, là cô chẳng làm được việc gì. Cứ nhớ, cứ mong. Gặp là thấy vui, thấy yên tâm. Và, giờ trước mắt cô, những dòng thơ trong ấy đâu còn như ngày nào.

Tân nắm tay Nhiên. Đường lên dốc Mộng Cầm như làm những bước chân họ quấn quýt vào nhau. Họ cười rạng rỡ như nắng ngọt trên từng cây cỏ bên đường. Mệt quá, Nhiên ngồi bên vệ đường. Tân cũng ngồi cạnh. Tay của Nhiên bối rối, bứt vài ngọn cỏ. Tân nắm tay Nhiên chọc: *"Xin em đừng làm đau cỏ. Tội nghiệp chúng!"*. Nhiên giả đờ phụng phịu. Chợt cô nhìn vào mắt Tân. Họ nhìn vào mắt của nhau. Và cây cỏ như ngược nhìn họ, thầm nói với họ: *"Ôi, tình yêu tuyệt quá phải không hai người. Tình yêu đẹp làm sao! Chúc hai người hạnh phúc nhé!"*.

Đứng trước mộ Hàn, cả hai chẳng ai nói lời nào. Chỉ có gió, nắng của Quy Hòa. Họ yên lặng bên nhau. Chỉ có sự yên bình nhẹ nhàng và gió cũng nhẹ nhàng làm vài sợi tóc mai của Nhiên thêm duyên dịu hiền phảng phất chút "Hương thơm"(*) của cõi "Đau thương"(*). Và nắng thì đẹp vô ngần như ánh sáng thiên diệp cõi "Thượng thanh khí"(*). Thường thì, những lần đi dã ngoại, thăm thú, họ vui vẻ rất tự nhiên. Thế mà, lần này, đứng trước mộ Hàn Mặc Tử, họ chỉ nắm chặt tay nhau, không dám nói một lời nào, như thể rằng, lời nói chẳng có nghĩa gì trước sự yên bình hiền hòa quá đỗi của cái xứ sở thiên lương này, như thể rằng tiếng nói chẳng thể làm tâm hồn họ cảm ứng với thơ Hàn, như thể rằng tiếng nói của họ làm vỡ không gian – thời yên bình cõi giới thi ca của Hàn Mặc Tử.

Lại một mùa Giáng sinh. Giáng sinh về làm Tân lại nhớ cái lần cùng Nhiên dạo phố Quy Nhơn. Trời lạnh, nhưng lòng Tân lại vui vì được cùng Nhiên bên nhau. Khi yêu, ai cũng muốn gần người mình yêu. Và Tân cũng vậy. Tân như thấy cõi lòng yên vui khi được có Nhiên bên mình. Họ đang có nhau, nắm tay nhau, dạo bước. Trước mắt họ, những đôi trai gái trông tựa như Adam và Eva đi dạo nơi cõi địa đàng. Chỉ thấy những ánh mắt ngời sáng tin yêu, chỉ thấy những nụ cười tươi trẻ hạnh phúc. Tân như thấy mình và mọi người đang hưởng hồng ân Thiên Chúa.

Nhiên nép vào ngực Tân. Tân vòng tay ôm vai Nhiên. Đêm thánh yên bình quá đỗi. Nhiên nói khẽ: *"Minh đi uống cà phê đi anh" - "Ừ, hợp ý anh quá"*. Rồi, họ ghé quán cà phê bên đường ngồi uống cà phê, nghe nhạc Giáng sinh. Những bài hát về Giáng sinh làm tan cái lạnh, làm cho cả thế gian ấm tình mừng vui chào đón Thiên Chúa xuống trần.

Chuyện của Tân và Nhiên đâu chỉ có vậy.

Tôi là bạn của cả hai, từ thuở học cùng lớp tại Sư phạm Quy Nhơn. Ngày ấy, tôi biết hai đứa yêu nhau. Cả lớp ai cũng ủng hộ mối tình của họ. Chuyện tình thời sinh viên, nếu trân quý tình yêu, theo tôi nghĩ thời nào cũng đẹp, cũng dễ thương. Và mối tình của hai đứa thật đẹp, thật dễ thương, dưới con mắt của tôi. Tôi làm sao quên được, ánh mắt của hai đứa khi lần đầu gặp nhau. Buổi sinh hoạt lớp lần ấy, Tân đã lên hát bài "Hò ba lý" đậm chất dân ca Quảng Nam. Vừa hát vừa cười, hẳn ta vừa liếc mắt ngó Nhiên. Nhiên cũng cười, nhưng thẹn. Và như là hẹn nhau từ kiếp nào, tuần sau, hai đứa như công khai tình cảm để mọi người biết.

Rồi ngày ra trường cũng đến. Biết bao buồn vui. Tôi vội lấy tập vở để bạn bè ghi lại những dòng lưu bút như là kỷ niệm một thời. Tôi không quên những dòng chữ của Tân, nào là nhớ tôi, hẳn cũng viết là khi nào hẳn cưới vợ là tôi phải làm phụ rể. Còn Nhiên, những dòng chữ của cô ấy là khi nào cô ấy lấy chồng ở Quảng Nam thì tin cho tôi biết. Không giải thích này kia, chắc ai cũng nghĩ là Tân và Nhiên sẽ đến với nhau. Thật ra là họ chẳng đến được với nhau.

Về lại Quảng Nam, Tân đi dạy tại miền núi. Tôi vẫn biết Tân và Nhiên sẽ tiến tới hôn nhân. Nhưng không may cho Tân. Hẳn bị tai nạn, rồi chết. Nhiên cùng tôi ra Quảng Nam tiễn đưa hẳn về nước Chúa. Chỉ biết rằng tôi buồn khi mất thẳng bạn thân. Và suy bụng tôi, tôi nghĩ Nhiên buồn đến chết mất. Mà không buồn sao được khi người yêu không còn trên thế gian này.

Tôi và Nhiên được dạy chung trường như định mệnh. Tôi thường đến an ủi Nhiên khi rảnh. Thời gian rồi cũng xoa dịu vết thương lòng. Và, cả hai chúng tôi thương nhau từ khi nào chẳng rõ. Cũng tại cái tính thiệt tình của người xứ Nẫu khiến hai chúng tôi đã bằng lòng sống với nhau. Tôi và Nhiên thành chồng thành vợ. Ngày cưới, chúng tôi đã làm lễ hôn phối tại nhà thờ Giáo xứ Hòa Ninh. Chúng tôi đã trao đổi lời thề hứa nhận nhau làm vợ làm chồng, và hứa giữ lòng chung thủy với nhau, lúc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng với nhau suốt đời trước Thiên Chúa.

Ngày làm giỗ thứ 30 của Tân, hai chúng tôi đạp xe ra Quảng Nam thăm mộ Tân. Ngồi trước mộ, tôi nói trong lòng mình: "*Tân ơi, giờ mình đã thế Tân chăm sóc Nhiên. Cậu vui an bình trong Chúa nghe!*". Tôi như thấy ánh mắt của Tân trong di ảnh trên bia mộ cười mãn nguyện. Khi về lại Quy Nhơn, Nhiên đã đề nghị tôi đi thăm mộ Hàn Mặc Tử. Bên mộ nhà thơ, tôi nghe tiếng lòng của Nhiên. Nhiên đọc những câu thơ của Hàn bên mộ:

"Ngày mai trong đám xuân xanh ấy/Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi"...

Nắng nhẹ vương trên mái tóc của Nhiên. Và gió nữa. Gió nhẹ nhàng như đưa những câu thơ của Hàn Mặc Tử làm thơm cả đất trời Quy Hòa.

Tôi thấy nụ cười hóm của Hàn như chúc mừng tôi. Tôi nháy mắt cười cùng Nhiên. Và tôi cũng thấy cả nụ cười mãn nguyện của Nhiên, nụ cười xứ Nẫu.

Tháng 12 – 2015
Phan Trang Hy

Chú thích:

(*) tên những bài thơ, tập thơ của Hàn Mặc Tử